

Serien "Russeren I Tved"

Skat nr. 1: Flystyrtet - Russeren i Tved

Denne skat er den første i en serie på tre skatte knyttet sammen af en novelle baseret på virkelige hændelser fra 2. verdenskrig. Skattene kan også findes individuelt.

Novellen er skrevet af Christian Nielsen, Ballerum efter inspiration fra virkelige hændelser, som de er beskrevet i bogen "Nors Tved, fortid og nutid".

Den første skat er placeret centralt i Nors stationsby hvor der er gode muligheder for parkering og få stillet sulten samt få en seng at sove i. Stil evt. bilen og tag cyklen eller vandrestøvlerne på. Der er ca. 14 km. hele vejen rundt hvis man ikke cykler/går forkert.

Fra første skat "Flystyrtet" til anden skat i serien "Mindesmærket" er der ideelt ca. 1,6 km.

Fra anden skat "Mindesmærket" til tredje skat i serien "Hulen" er der ideelt ca. 6 km. Denne skat kan ikke nås i bil, da den ligger midt i en skov ca. 3 km. fra nærmeste p-plads ved Tved Kirke.

Fra sidste skat "Hulen" retur til første skat "Flystyrtet" er der ideelt ca. 6 km.

"Russeren i Tved"

I oktober 1944 begyndte kulden at grave sig ind i marven af ens knogler. Det er lige dér man ved, at nu er det alvor. Den frysende luft man indånder, natten der æder flere og flere af dagens timer, og de tidlige solnedgange med abstrakte rødlige himmelstrøg. Det er et betagende og smukt maleri på himlen, når det forekommer. De døde blades dans på landevejene er at finde overalt, de samles i orange og brune dynger ved skovene og sammen med de frysende og nøgne træer, skaber de et orange skær, der er karismatisk for efteråret. Vinden hvisler klagende i træernes toppe. Vinteren er på vej med hastige skridt.

Christian Andersen, også kaldet "Fynbo", var ikke skovarbejder af ren og skær tilfældighed. I fulde drag nød han at

mærke og se skovens puls omkring sig, og hvordan livet heri, om vinteren, langsomt forsvandt, for igen om foråret at komme tilbage. I 1944 skete der mange ting i verden, og Christian nød at holde sit sind beskæftiget med at se på idyllen, der dog stadig eksisterede i Tved skov i denne mørke tid. Der havde sænket sig et mørke over verden og selv i Tved og Nors, kunne man mærke dens tilstedeværelse og følgerne af begivenhederne. Tyske tropper var kommet ud af mørket, et mørke som vakte det ondeste frem i mennesker. En ondskab der kvalte alt, hvad man havde kært.

Bladene rømmede sig, mens de blev kvast under Christians gummistøvler. Langsomt travede han igennem skoven. Der var en bragende stilhed, der pressede sig imod ørene. Til tider stillede han spørgsmålstegn ved, hvorvidt han stadig havde en hørelse. Solen var flænsende og viste ingen nåde. Den skinnede skarpt og nøgent igennem skovens tag, mens træernes toppe dansede mildt. Stilhed, og dog. En musik bredte sig lystigt, den var utydelig og svær at høre, men ikke desto mindre opfangede Christian den. Undrende så han sig omkring for at finde kilden til denne musik, der nu svagt blæste igennem skoven. Langsomt drejede han rundt om sig selv, behersket naturligvis for at musikken stadig kunne finde vej til hans ører. Han stoppede.

Selvom Christian allerede havde begivet sig langt ind i skoven, så kom musikken endnu dybere indefra, derinde hvor solen kun svagt trængte igennem grantræernes toppe. Til trods for musikkens harmløse natur, kribledede en frygt i ham, en frygt for det ukendte.

Han tog det første af mange lydløse skridt i retning af musikken, nysgerrigheden rykkede i ham og med alle sanser skærpede, begav han sig videre ind i skovens dyb.

Adrenalin pumpede i hans krop, mens den svage musik stadigt blev tydeligere. En svag summende lyd kunne høres fra grantræernes toppe og pirret af nysgerrigheden, lod Christian blikket vandre op ad grantræerne. Det var anten-

ner. I flere af grantræerne hang askegrå og kolde antenner - mildt summende, kun overdøvet af den stille og fjerne musik, skovens idylliske melodier, og den tunghæmmende stilhed.

Dette var mystisk, og det vidste Christian udmærket godt. I alle sine år som skovarbejder, havde han aldrig set noget mere mærkværdigt. Krigen havde bragt mange mærkelige episoder. Det var ikke længe siden, at et fly var styrtet ned, eller snarere nødlandet, i en have i Nors, Da mærkede man krigen tæt på, rent bogstaveligt talt.

Der havde i lang tid været indbrud på egnen, og folk følte sig ikke sikre længere. En paranoid og frygtsom tilstand var trængt ind i Nors' beboerne - man kunne knapt nok stole på andre end sig selv.

Tyskerne havde fjernet mindesmærket for det gamle tingsted. Det var rejst i 1920, og det var et træ omgivet af kampesten på størrelse med en sæk korn. I en af disse sten, var der indhugget årstal og dato. Ingen vidste, hvor tyskerne havde gjort af denne kulturelt værdifulde sten med årstal og dato indgraveret, den var som sunket i jorden, og byens beboere følte sig kulturelt berøvede og nøgne. Tyskerne kunne tage alt fra dem.

Nu stod Christian selv overfor en af disse mærkelige episoder - nu stod han selv med det ukendte indefra skovens dyb. Til trods for, at han kendte skoven godt, var der nu en lille stemme der hvislede bange anelser dybt inde i ham selv. Han stod overfor et mørke.

Med til tider beslutsomme skridt, vadede han igennem skoven, søgende efter kilden til den rolige musik. Modet overvandt frygten. Christian var nu dybt inde i skoven, så dybt havde han sjældent været og få hundrede meter foran sig, kunne han se åbningen til en hule. Musikken kom derhenne fra, men alligevel ikke helt fra hulen. Christian gjorde store øjne, og tanker galoperede af sted i hans hoved. Var dette en slags spion? Han bevægede sig nu langsomt igennem krattet og hen imod den primitivt udgravede hule. Skovbunden var trampet flad af menneskestøvler. Udover disse menneskeskabte aftryk, var der ikke andet end en skovl og en spade, der lå ved indgangen til hulen. Behersket støj kunne høres. En nynnende lyd. En lavmælt hvisken med

en tunge Christian ikke forstod. Med rolige skridt gik han nærmere og trådte varsomt. Med øjnene fokuseret midt i hulens mørke, var han parat til at møde, hvad end han måtte møde. Fra hulens mørke kunne han nu svagt se et ansigt, og øjne der mødte hans egne. Smalle øjne, der først så choke-rede ud, dernæst vrede. Der blev bandet på et sprog, der var langt fra det danske, og Christian vendte hurtigt om og spurtede væk fra skovens mørke dyb. Manden opgav forfølgelsen, og frustreret kastede han skovlen ind i buskadset, imens han bandede højlydt.

Christian opgav mandens position til de lokale myndigheder, der alarmerede tyskerne, og den russiske desertør blev arresteret og skudt.

Musikken spiller stadig et sted i skoven, i skovens dyb runger den klare og idylliske melodi, en melodi end ikke den tyske ondskab kunne forpurre og ødelægge. En melodi, der blev hvisket i grantræernes toppe, hvor tyskerne ikke kunne nå - en rislen i vandet, hvor de ikke kunne bunde - en legende vind de ikke kunne fange. Visse ting kan ondskab ikke forpurre.

Der er supplerende oplysninger til "Flystyrtet" på side 276 i "Nors Tved" bogen. Et tysk Messerschmitt fly nødlandede/styrtede en vinterdag i starten af 1940'erne i maler Peder-sens have få meter øst for skatten.

Bogen "Nors Tved, fortid og nutid" kan købes ved henvendelse til Nors-Tved Borgerforening på Tlf. 97 98 20 23. Mail: info@norsby.dk

Til skat nr. 1:

N 57° 01.187 - E 008° 40.794

Size: (Small)

Difficulty:

Terrain:

GC1ZPKA

Stikord: Stolpe

Skat nr. 2: Mindesmærket - Russeren i Tved

Denne skat er den anden i en serie på tre skatte knyttet sammen af en novelle baseret på hændelser fra 2. verdenskrig. Skattene kan også findes hver for sig. Novellen er skrevet af Christian Nielsen, Ballerum efter inspiration fra virkelige hændelser, som de er beskrevet i bogen "Nors Tved, fortid og nutid".

Den første skat er placeret centralt i Nors stationsby hvor der er gode muligheder for parkering og få stillet sulten samt få en seng at sove i. Stil evt. bilen og tag cyklen eller vandrestøvlerne på. Der er ca. 14 km. hele vejen rundt hvis man ikke cykler/går forkert.

Koordinaterne fører dig til en anden af tyskernes "mindesmærker" i terrænet fra krigens tid, nemlig en løbegrav, hvor den indgravede sten muligvis blev gemt under krigen. (Undgå at betræde markerne ved at gå i markskel)

Den genfundne sten er nu placeret ved flagstangen i anlægget nord for kirken.

"Russeren i Tved"

I oktober 1944 begyndte kulden at grave sig ind i marven af ens knogler. Det er lige dér man ved, at nu er det alvor. Den frysende luft man indånder, natten der æder flere og flere af dagens timer, og de tidlige solnedgange med abstrakte rødlige himmelstrøg. Det er et betagende og smukt maleri på himlen, når det forekommer. De døde blades dans på landevejene er at finde overalt, de samles i orange og brune dynger ved skovene og sammen med de frysende og nøgne træer, skaber de et orange skær, der er karismatisk for efteråret. Vinden hvisler klagende i træernes toppe. Vinteren er på vej med hastigt skridt.

Christian Andersen, også kaldet "Fynbo", var ikke skovarbejder af ren og skær tilfældighed. I fulde drag nød han at mærke og se skovens puls omkring sig, og hvordan livet heri, om vinteren, langsomt forsvandt, for igen om foråret at komme tilbage. I 1944 skete der mange ting i verden, og Christian nød at holde sit sind beskæftiget med at se på idyllen, der dog stadig eksisterede i Tved skov i denne mørke tid. Der havde sænket sig et mørke over verden og selv i Tved og Nors, kunne man mærke dens tilstedeværelse og

følgerne af begivenhederne. Tyske tropper var kommet ud af mørket, et mørke som vakte det ondeste frem i mennesker. En ondskab der kvalte alt, hvad man havde kært.

Bladene rømmede sig, mens de blev kvast under Christians gummistøvler. Langsomt travede han igennem skoven. Der var en bragende stilhed, der pressede sig imod ørene. Til tider stillede han spørgsmålstegn ved, hvorvidt han stadig havde en hørelse. Solen var flænsende og viste ingen nåde. Den skinnede skarpt og nøgent igennem skovens tag, mens træernes toppe dansede mildt. Stilhed, og dog. En musik bredte sig lystigt, den var utydelig og svær at høre, men ikke desto mindre opfangede Christian den. Undrende så han sig omkring for at finde kilden til denne musik, der nu svagt blæste igennem skoven. Langsomt drejede han rundt om sig selv, behersket naturligvis for at musikken stadig kunne finde vej til hans ører. Han stoppede.

Selvom Christian allerede havde begivet sig langt ind i skoven, så kom musikken endnu dybere indefra, derinde hvor solen kun svagt trængte igennem grantræernes toppe. Til trods for musikkens harmløse natur, kribledes en frygt i ham, en frygt for det ukendte.

Han tog det første af mange lydløse skridt i retning af musikken, nysgerrigheden rykkede i ham og med alle sanser skærpede, begav han sig videre ind i skovens dyb.

Adrenalin pumpede i hans krop, mens den svage musik stadigt blev tydeligere. En svag summende lyd kunne høres fra grantræernes toppe og pirret af nysgerrigheden, lod Christian blikket vandre op ad grantræerne. Det var antenner. I flere af grantræerne hang askegrå og kolde antenner - mildt summende, kun overdøvet af den stille og fjerne musik, skovens idylliske melodier, og den tunghæmmende stilhed.

Dette var mystisk, og det vidste Christian udmærket godt. I alle sine år som skovarbejder, havde han aldrig set noget mere mærkværdigt. Krigen havde bragt mange mærkelige episoder. Det var ikke længe siden, at et fly var styrtet ned, eller snarere nødlandet, i en have i Nors, Da mærkede man krigen tæt på, rent bogstaveligt talt.

Der havde i lang tid været indbrud på egnen, og folk følte

sig ikke sikre længere. En paranoid og frygtsom tilstand var trængt ind i Nors' beboerne - man kunne knapt nok stole på andre end sig selv.

Tyskerne havde fjernet mindesmærket for det gamle tingsted. Det var rejst i 1920, og det var et træ omgivet af kampesten på størrelse med en sæk korn. I en af disse sten, var der indhugget årstal og dato. Ingen vidste, hvor tyskerne havde gjort af denne kulturelt værdifulde sten med årstal og dato indgraveret, den var som sunket i jorden, og byens beboere følte sig kulturelt berøvede og nøgne. Tyskerne kunne tage alt fra dem.

Nu stod Christian selv overfor en af disse mærkelige episoder - nu stod han selv med det ukendte indefra skovens dyb. Til trods for, at han kendte skoven godt, var der nu en lille stemme der hvislede bange anelser dybt inde i ham selv. Han stod overfor et mørke.

Med til tider beslutsomme skridt, vadede han igennem skoven, søgende efter kilden til den rolige musik. Modet overvandt frygten. Christian var nu dybt inde i skoven, så dybt havde han sjældent været og få hundrede meter foran sig, kunne han se åbningen til en hule. Musikken kom derhenne fra, men alligevel ikke helt fra hulen. Christian gjorde store øjne, og tanker galoperede af sted i hans hoved. Var dette en slags spion? Han bevægede sig nu langsomt igennem krattet og hen imod den primitivt udgravede hule. Skovbunden var trampet flad af menneskestøvler. Udover disse menneskeskabte aftryk, var der ikke andet end en skovl og en spade, der lå ved indgangen til hulen. Behersket støj kunne høres. En nynnende lyd. En lavmælt hvisken med en tunge Christian ikke forstod. Med rolige skridt gik han nærmere og trådte varsomt. Med øjnene fokuseret midt i hulens mørke, var han parat til at møde, hvad end han måtte møde. Fra hulens mørke kunne han nu svagt se et ansigt, og øjne der mødte hans egne. Smalle øjne, der først så chokerede ud, dernæst vrede. Der blev bandet på et sprog, der var langt fra det danske, og Christian vendte hurtigt om og spurtede væk fra skovens mørke dyb. Manden opgav forfølgelsen, og frustreret kastede han skovlen ind i buskadset, imens han bandede hølydt.

Christian opgav mandens position til de lokale myndighe-

der, der alarmerede tyskerne, og den russiske desertør blev arresteret og skudt.

Musikken spiller stadig et sted i skoven, i skovens dyb runger den klare og idylliske melodi, en melodi end ikke den tyske ondskab kunne forpurre og ødelægge. En melodi, der blev hvisket i grantræernes toppe, hvor tyskerne ikke kunne nå - en rislen i vandet, hvor de ikke kunne bunde - en legende vind de ikke kunne fange. Visse ting kan ondskab ikke forpurre.

Der er supplerende oplysninger til "Mindesmærket" på side 39 i "Nors Tved" bogen.

Bogen "Nors Tved, fortid og nutid" kan købes ved henvendelse til Nors-Tved Borgerforening på Tlf. 97 98 20 23.

Mail: info@norsby.dk

Til skat nr. 2:

N 57° 01.514 - E 008° 39.603

Size: (Small)

Difficulty:

Terrain:

GC1ZPJH

Stikord: Træ

Skat nr. 3: Hulen - Russeren i Tved

Skatten er den tredje i en serie på tre skatte knyttet sammen af en novelle baseret på hændelser fra 2. verdenskrig. Skat-terne kan logges hver for sig. Novellen er skrevet af Christian Nielsen, Ballerum efter inspiration fra virkelige hændelser, som de er beskrevet i bogen "Nors Tved, fortid og nutid".

Den første skat er placeret centralt i Nors ved kroen, hvor man kan parkere bilen og tag cyklen eller vandrestøvlerne på. Der er ca. 14 km. hele vejen rundt hvis man ikke cykler/går forkert.

"Hulen" kan ikke nås i bil, da den ligger midt i Tved Plantage ca. 3 km. fra nærmeste p-plads ved Tved Kirke.

"Russeren i Tved"

I oktober 1944 begyndte kulden at grave sig ind i marven af ens knogler. Det er lige dér man ved, at nu er det alvor. Den frysende luft man indånder, natten der æder flere og flere af dagens timer, og de tidlige solnedgange med abstrakte rødlige himmelstrøg. Det er et betagende og smukt maleri på himlen, når det forekommer. De døde blades dans på landevejene er at finde overalt, de samles i orange og brune dynger ved skovene og sammen med de frysende og nøgne træer, skaber de et orange skær, der er karismatisk for efteråret. Vinden hvisler klagende i træernes toppe. Vinteren er på vej med hastige skridt.

Christian Andersen, også kaldet "Fynbo", var ikke skovarbejder af ren og skær tilfældighed. I fulde drag nød han at mærke og se skovens puls omkring sig, og hvordan livet heri, om vinteren, langsomt forsvandt, for igen om foråret at komme tilbage. I 1944 skete der mange ting i verden, og Christian nød at holde sit sind beskæftiget med at se på idyllen, der dog stadig eksisterede i Tved skov i denne mørke tid. Der havde sænket sig et mørke over verden og selv i Tved og Nors, kunne man mærke dens tilstedeværelse og følgerne af begivenhederne. Tyske tropper var kommet ud af mørket, et mørke som vakte det ondeste frem i mennesker. En ondskab der kvalte alt, hvad man havde kært.

Bladene rømmede sig, mens de blev kvast under Christians gummistøvler. Langsomt travede han igennem skoven. Der

var en bragende stilhed, der pressede sig imod ørene. Til tider stillede han spørgsmålstegn ved, hvorvidt han stadig havde en hørelse. Solen var flænsende og viste ingen nåde. Den skinnede skarpt og nøgent igennem skovens tag, mens træernes toppe dansede mildt. Stilhed, og dog. En musik bredte sig lystigt, den var utydelig og svær at høre, men ikke desto mindre opfangede Christian den. Undrende så han sig omkring for at finde kilden til denne musik, der nu svagt blæste igennem skoven. Langsomt drejede han rundt om sig selv, behersket naturligvis for at musikken stadig kunne finde vej til hans ører. Han stoppede.

Selvom Christian allerede havde begivet sig langt ind i skoven, så kom musikken endnu dybere indefra, derinde hvor solen kun svagt trængte igennem grantræernes toppe. Til trods for musikkens harmløse natur, kribledede en frygt i ham, en frygt for det ukendte.

Han tog det første af mange lydløse skridt i retning af musikken, nysgerrigheden rykkede i ham og med alle sanser skærpede, begav han sig videre ind i skovens dyb.

Adrenalin pumpede i hans krop, mens den svage musik stadigt blev tydeligere. En svag summende lyd kunne høres fra grantræernes toppe og pirret af nysgerrigheden, lod Christian blikket vandre op ad grantræerne. Det var antenner. I flere af grantræerne hang askegrå og kolde antenner - mildt summende, kun overdøvet af den stille og fjerne musik, skovens idylliske melodier, og den tunghæmmende stilhed.

Dette var mystisk, og det vidste Christian udmærket godt. I alle sine år som skovarbejder, havde han aldrig set noget mere mærkværdigt. Krigen havde bragt mange mærkelige episoder. Det var ikke længe siden, at et fly var styrtet ned, eller snarere nødlandet, i en have i Nors, Da mærkede man krigen tæt på, rent bogstaveligt talt.

Der havde i lang tid været indbrud på egnen, og folk følte sig ikke sikre længere. En paranoid og frygtsom tilstand var trængt ind i Nors' beboerne - man kunne knapt nok stole på andre end sig selv.

Tyskerne havde fjernet mindesmærket for det gamle tingsted. Det var rejst i 1920, og det var et træ omgivet af kam-

pesten på størrelse med en sæk korn. I en af disse sten, var der indhugget årstal og dato. Ingen vidste, hvor tyskerne havde gjort af denne kulturelt værdifulde sten med årstal og dato indgraveret, den var som sunket i jorden, og byens beboere følte sig kulturelt berøvede og nøgne. Tyskerne kunne tage alt fra dem.

Nu stod Christian selv overfor en af disse mærkelige episoder - nu stod han selv med det ukendte indefra skovens dyb. Til trods for, at han kendte skoven godt, var der nu en lille stemme der hvislede bange anelser dybt inde i ham selv. Han stod overfor et mørke.

Med til tider beslutsomme skridt, vadede han igennem skoven, søgende efter kilden til den rolige musik. Modet overvandt frygten. Christian var nu dybt inde i skoven, så dybt havde han sjældent været og få hundrede meter foran sig, kunne han se åbningen til en hule. Musikken kom derhenne fra, men alligevel ikke helt fra hulen. Christian gjorde store øjne, og tanker galoperede af sted i hans hoved. Var dette en slags spion? Han bevægede sig nu langsomt igennem krattet og hen imod den primitivt udgravede hule. Skovbunden var trampet flad af menneskestøvler. Udover disse menneskeskabte aftryk, var der ikke andet end en skovl og en spade, der lå ved indgangen til hulen. Behersket støj kunne høres. En nynnende lyd. En lavmælt hvisken med en tunge Christian ikke forstod. Med rolige skridt gik han nærmere og trådte varsomt. Med øjnene fokuseret midt i hulens mørke, var han parat til at møde, hvad end han måtte møde. Fra hulens mørke kunne han nu svagt se et ansigt, og øjne der mødte hans egne. Smalle øjne, der først så chokerede ud, dernæst vrede. Der blev bandet på et sprog, der var langt fra det danske, og Christian vendte hurtigt om og spurtede væk fra skovens mørke dyb. Manden opgav forfølgelsen, og frustreret kastede han skovlen ind i buskadset, imens han bandede højlydt.

Christian opgav mandens position til de lokale myndigheder, der alarmerede tyskerne, og den russiske desertør blev arresteret og skudt.

Musikken spiller stadig et sted i skoven, i skovens dyb runger den klare og idylliske melodi, en melodi end ikke den

tyske ondskab kunne forpurre og ødelægge. En melodi, der blev hvisket i grantræernes toppe, hvor tyskerne ikke kunne nå - en rislen i vandet, hvor de ikke kunne bunde - en legende vind de ikke kunne fange. Visse ting kan ondskab ikke forpurre.

Der er supplerende oplysninger til "Hulen" på side 81 i "Nors Tved" bogen.

Bogen "Nors Tved, fortid og nutid" kan købes ved henvendelse til Nors-Tved Borgerforening på Tlf. 97 98 20 23.

Mail: info@norsby.dk

Til skat nr. 3:

N 57° 03.224 - E 008° 38.556

Size: (Small)

Difficulty:

Terrain:

GC1ZPK9

Stikord: Væltet træ

Projektet er støttet med tilskud fra tips- og lottomidler til friluftslivet.

